

הבעל שכר אנשי-אגרוף כדי לאיים על אשתו ועל הידיד שלה - שותפו לשעבר - במכות וברימונים

לכית שבהרצליה כדי לבקר את בנו, איתי, שהוא כיום בן שבע, כמה פעמים בשבוע. באחת הפעמים הללו הוא אמר לשלומית כי יוכל לטעון ברבנות שהוא ממשיך לקיים איתה יחסים, משום שאף אדם בר גר אינו עד לביקוריו בבית, ועלי-ידי כך יצליח לבטל את הגירושין. מאותו רגע לא הסכימה שלומית שהוא ייכנס לבני תה, ותמתו של חגי הרקיעה שחקים.

קינאתו של הבעל-לשעבר לגרושתו גב-רה, כאשר נודע לו כי שותפו-לשעבר ואחד מידידיו הקרובים, דויד ידיד, הפך חברה הקבוע של שלומית. פעמים אחי דות ביקש ממנה שתחדל להתראות עם ידיד, אך תשובתה של שלומית היתה: "אני כבר לא אשתך, ואני אצא עם מי שאני רוצה".

מה שהרגיו בעיקר את חגי, ברומן הלוהט בין אשתו לשעבר לבין שותפו לשעבר היה מח שהוא כינה או: "הבגיי דה הכפולה". למרות שגודע לו על הרומן בין השניים רק לאחר שהתגרש, טען חגי,

תוך כדי המתנה נפלו עיניה על מאונה הכספי של התכרת, והיא נוכחה כי חובו של בעלה לשותפו מגיע לעשרות אלפי לירות. לצעירה, שהיתה רגילה כל חייה לחוסר-דאגה מן הבחינה הכספית, היה זה הלם גורא.

היא ניהלה שיחה עם חגי והשניים החרי ליטו לפתוח דף חדש בחייהם — דף ללא הוצאות כובזניות, ללא ראוותנות — היי צימצום, עד יעבור זעם.

אך חגי לא עמד בכך. בעוד כלפי חוץ המשיכו השניים לשמור על דימוי של חיי מישפחה מאושרים, אמרה או שלומית לידידותיה הקרובות: "אני לא יודעת מה לעשות. הוא ממשיך בדרך-החיים שהביאה אותנו לאסון. הוא לא מפסיק לשקר לי, ואני מרגישה שאני גם מפסיקה לאהוב אותו".

לפני חמש שנים ביקשה שלומית להתגרש מחגי. לאותן ידידות היא סיפרה או: "אני לא מסוגלת לחיות איתו יותר. הוא חונק אותי. הוא לא מרשה לי לעבוד."

דק הביטוח, הוא פתח שותפות יחד עם שני נספטים נוספים מהחלום של קורני פלד — דויד ידיד וחיים וייס. השלושה פתחו חברה לביטוחים בשם מיכלול, והניסיון שאותו רכשו באי-אראס הפך את חברתם אחת המבטיחות ביותר בשוק הביטוח.

סיפר אחרי-כך דויד ידיד לחבריו: "היתה לנו בעייה עם חגי. כל אחד מהשותפים היה משתכר מהלקוחות שלו, ומהחוזים שהצליח להשיג, אבל בהוצאות של המישר רד היינו מתחלקים שווה-בשווה. חגי הצליח לטבך אותנו בהוצאות עצומות. הי ראוותנות שלו עלתה לנו חוץ כסף. הוא רצה להכניס למישרד מרכיביה שעלתה רבבות לירות, החליף את הריהוט, ונהג בחשבונית-ההוצאות כאילו היה בנו של בני קאי גדול — הרבה יותר גדול מאביו, שאחרי הכל חי על משכורת".

אולם לחגי חיו גם מקורות-הכנסה לאיר דווקא מן העסק. חיו אלה אמה ואביה של שלומית. רמת-החיים שבה חי חוג הצעיר

זוג הנאהבים: שלומית גת וחגי כרמון בימי אושרם

בשיחה שלו עם דנוך, כאשר בא לבקש את עזרתו של דנוך, "בשיכנוע" הידיד כי: "דויד ידיד הרס לי גם את חיי הנישואין וגם את החיים העסקיים שלי". בבית המישפט סיפר דנוך כי כרמון בכה כאשר הוא ניפגש איתו בבית קפה. "אמרתי לו שיתנהג כמו גבר ויפסיק לבר כות, ויגש לדבר איתם בעצמו, אבל הוא אמר שזה לא יעזור וביקש ממני לעשות זאת", סיפר ישראל דנוך.

לחגי יש רק בעיה אחת, שהיא לא מובנת לי", סיפרה לאומן שלומית. "הוא לא רוצה שאני אתחנן לפני שהוא ימצא לו כלה. כאשר נודע לו כי דויד אינו מקבל גט מאישתו, הוא שמח כאילו הוא עצמו עמד תחת חופה". כשם שאהבתו של כרמון אישתו היתה כה עזה עד שלא הסכים להיחגרש ממנה, היתה שינאתו אליה עתה, שינאה קשה. חגי הפך אלים — בדיבורים ובמעשים. כמה פעמים איים על שלומית כי יש פוץ חומצה על פניה וירצה אותה. בת-חילה, לא התייחסה לאימוץ ברצינות. להוריה היתה מספרת: "אני לא פוחדת ממנו. כשאני מסתכלת לו ישר בעיניו, הוא הופך נמושה קטנה". אולם, כאשר

כשהלכתי לקורס של יועצי-מס, הוא לא הירשה לי להמשיך להשתתף בו, אחרי שגודע לו שלומדים שם עשרים בחורים ורק שלוש בחורות. הוא היה בטוח שמי שהו יתעסק איתי. ככאשר עסקתי בקרמיקה, הוא היה מגיע בכל פעם לסטודיו, לבדוק את התפוקה שלי, לראות אם באמת עסקתי בקרמיקה, או שעשיתי דברים אחרים. כאשר היינו יוצאים בחברה הוא אסר עלי לדבר, וכשאיהו גבר היה פונה אלי, הוא היה רותח מכעס".

משך שנים אחדות, מאו ביקשה את הגט לראשונה, סירב לה חגי. למרות שחיי הנישואין שלהם היו הרוסים, הוא חת עקש להמשיך לחיות עם שלומית, "כיוון שזה לא יפה להתגרש". רק לפני כשנה הצליחה שלומית לחשיג את הגט המייוחל, וזאת לאחר שנתנה לו כסף רב, בו קנה דירת-פאר בנווה-אביבי בים, החזיק במכונית קרייזלר חדשה, שלוי מית ויתרה גם על חלקה בעסקיו. בדיכבר עם גירושו החל חקרע בינו ובין שותפו מעמיק ומחמיר. ידיד ורויסי החליטו לפרק את השותפות. בהתאם להסכמי-הגירושין היה חגי מגיע

עוררה את קינאת כל ידידיהם. מדי-שבט היו מגיעים לוויולה של השניים בהרצליה, אשר נבנתה על מיגרש בן תישעה דונמים בתוך חורש של עצי-סרי של הורי שלוי מית, מכוניות עמוסות ידידים שבאו לאכול ארוחות-צחריים מפוארות שאותן הכינה שלומית, אשר היתה יודעה כטבחית מעור לה, ולשתות מהוויסקי שניקנה בכספי הורי, ושהוגש עלי-ידי חגי לסי כל כללי האירות.

כל אותה עת חשבה שלומית כי רמת-החיים שלהם תואמת את הכנסותיו של חגי. כשנוקקה לעיתים להיעזר במתות-כסף שניתנו לה בהיחבא עלי-ידי אמה, או כאשר היתה האם משלמת, "בלי שאיש יידע" את חשבון האיטליו, שהגיע לפעמים למאות ליר רות, היתה שלומית תולה זאת בקשיי-גיוני לות ומגיים.

מלך השרירים

ישראל דנוך, דמות ידועה בתל-אביב כשומר דיסקוטקים ומועדוני-לילה, הורשע בבית-המישפט באיום על דוד ידיד, חברה של מלכת היופי.

הפכו איומים אלה ממשיים יותר, היא הגישה תלונות אחדות למישטרה. זו, מציי דה, קראה לחגי והזהירה אותו. באחד מביקוריו אצלה התרחה חגי, והחל דולק אחרי שלומית כשהוא אוחז מיספריים גדולים בידי. הרדיפה הדרמא-תית הסתיימה בתלונה נוספת שלה במישר טרה. אולם גם חגי הגיש תלונה למישר טרה, נגד גרושתו. הוא התלונן: "אשתי נתנה לי פליק", גירסתה של שלומית בר עניין זה היתה כי חגי דרך על רגלה כדוון, כדי להכאיב לה, וכדי להתגונן היא נאלצה לתת לו מכה.

לאחר פרשת איומיו של דנוך, סירבה שלומית להישמע לעצת ידידה ולעבור להתגורר אצל הוריה. היא הודיעה או לחבריה, ששמעו על האיומים, בנו חלשון: "אני לא פוחדת מחגי, או מההגנסטרים שלו. יש לי שני כלבים בבית, אחד שמו בוון, שהוא דוברמן נשכני, ושני בשם צינגר, תערובת של זאב ולברדור, שמת-נפל על כל אורח בלתי-קרוא. אני גם לא מתכוונת לעזוב את דויד, הוא אומנם לא מתגורר איתי, אבל אני אותבת אותו ואמשיך להתראות איתו כמה שארצה". ליתר ביטחון החליטה המישטרה להעי ניק אקדה למלכת היופי, לשם התגוננות מפני הגברתנים שאותם עלול היה חגי לנסות להמשיך לשטות בה ובחברה החדש. שופט בית מישפט השלום התל-אביבי, יהושע בר-שלמה, הרשיע בשבוע שעבר את ישראל דנוך באשמת איומים, ואף טען כנגד הפרקליטות על שלא העמידה מייחסי חוגי המישפט חשיבות חברתית גדולה לתוצאותיה, בגלל התרבות התופעות של איומים ונקיטת אמצעי-אלימות בחברה הישראלית בתקופה האחרונה.